

τολης νικηφορου

αναρχικα

αναρχικά

τολης νικηφορου

αναρχικα

ποιηματα

θεσσαλονικη 1979

στήν μαγεμένη ψυχή

ένα παιδί

με το πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι
κοιτάζω εκστατικά
πίσω απ' τις στάλες της βροχής
ένα πολύχρωμο κόσμο

κρύβω μέσα μου ένα παιδί
με τις τσέπες γεμάτες μπίλιες
μέσα στο χειμώνα
ένα παιδί με δακρυσμένα μάτια
για το γατάκι του που πέθανε
για το λουλούδι που μαράθηκε
για όσους έφυγαν χωρίς επιστροφή

κρύβω μέσα μου ένα παιδί
με τρύπιο παλτό
που λαχταράει τα ζεστά κάστανα
την γειτονιά και τους φίλους
την άνοιξη που θάρθει

κρύβω μέσα μου ένα παιδί
που δεν δέχεται
πως μπορώ να γελάω
όταν την ίδια στιγμή κάποιος κλαίει

κρύβω μέσα μου ένα παιδί
απαρηγόρητο
που θάθελε να φτιάξει τη ζωή
στα μέτρα της καρδιάς του

προειδοποίηση

το αίμα στους υγρούς τοίχους των υπογείων
το αίμα στο διάτρητο λευκό πουκάμισο
το αίμα που παραμένει κόκκινο

το κρασί της τελευταίας μετάληψης
το κρασί με το απαράλλαχτα ίδιο χρώμα
το κρασί που μεθάει τον ήλιο

η φωνή που σηκώνεται στους έρημους δρόμους
η φωνή που συλλαβίζει την ίδια πάντα λέξη
η φωνή που αρνείται να σωπάσει

είναι τα όπλα μου

κι αυτοί οι στίχοι
οι στίχοι που καίνε τα δάχτυλα
οι στίχοι που υπόσχονται το μέλλον

εξάγγελος

θα χρειαστούνε δέκα ως είκοσι
ίσως και πεντακόσια χρόνια
μια φευγαλέα στιγμή στην ιστορία του πλανήτη
για να κυριαρχήσει οριστικά
το ανυπότακτο φως

καθώς αδίσταχτα προλέγω
καθώς το βλέπω ολοκάθαρα αδερφοί

τραγούδι επιτάφιο κι επαναστατικό

γεννήθηκε ισπανός
αν έχει η φλόγα εθνικότητα

ήταν ένας απλός εργάτης
που έζησε σε τρώγλες
σε τρύπες τοίχων
και πίσω από οδοφράγματα

δεν έμαθε πολλά
να μιλάει μοναχά με τον ήλιο
να μην φοβάται τα ερείπια
έτσι να χτίζει καλύτερα

γκρέμισε τον αρχιεπίσκοπο της σαραγκόσα
ο βίαιος
πυρπόλησε τις μητροπόλεις
ο κακοποιός
χτύπησε τον βασιλιά και τις τράπεζες
ο ληστής
περιπλανήθηκε στη νότια αμερική
ο αλήτης
τέσσερα κράτη τον καταδίκασαν σε θάνατο
όμως αυτός
είχε όλα τα κράτη καταδικάσει
όλες τις κυβερνήσεις
κλαίγοντας και γελώντας σαν παιδί
μπροστά στην οδύνη του ανθρώπου

στην ισπανία γύρισε
να πολεμήσει για την επανάσταση
με τον λόγο
με το γραφτό
με το τουφέκι ακόμα και με τον δυναμίτη
να καταχτήσει τη ζωή και το μέλλον
γνωρίζοντας πως θάνατος δεν υπάρχει

σκοτώθηκε στη μαδρίτη
μπροστά στην υποδειγματική φυλακή
για να μην υπάρχουν φυλακισμένοι στον κόσμο

ο μπουεναβεντούρα ντουρρούτι
σαν φλόγα καυτή
άναψε πολλές καρδιές

εμείς

εμείς

δεν έχουμε παρά ένα φλογισμένο όραμα

ένα όραμα ασυμβίβαστο

εμείς

δεν διστάζουμε να μιλήσουμε την αλήθεια

που καρφώνει τη σημαία της

πάνω στο πτώμα του φόβου

εμείς

γεννηθήκαμε πριν τον καιρό μας

για να φέρουμε τον καιρό μας στο σήμερα

εμείς

δεν έχουμε παρά ένα τραχύ ρούχο

κόκκινο και μαύρο

να μας κεντρίζει το στήθος

στο σημείο της καρδιάς

ένα ρούχο που σημαίνει

ελευθερία

το δάσος

χώμα μπετόν και σίδερο
βαδίζουμε στο πιο παράξενο δάσος του κόσμου
που βρήκαν ρίζα φύτρωσαν κι ανθίζουν
αγριολούλουδα μεθυστικά
πως ανασαίνουν
γιγάντια δέντρα φλάμπουρα
κόκκινα κόκκινα και μαύρα
ελευθερία
δικαιοσύνη
αναρχία
είναι το πιο παράξενο δάσος του κόσμου
η πολιτεία που λιπάνθηκε
μ' άγριες
ασυμβίβαστες ψυχές

χρέος

χρωστάμε μόνον
σε κείνους που πολύ αγάπησαν
και ζήσανε την πίκρα
χρωστάμε μόνον
σε κείνους που πολύ αγωνίστηκαν
και ζήσανε την ήττα
χρωστάμε μόνον
σε κείνους που πολύ ονειρεύτηκαν
και ζήσανε τον εφιάλτη
χρωστάμε μόνον
σε κείνους που περιφρονήσανε τον θάνατο
και πέθαναν
κι είναι νεκροί
κι ανθίζουν
και μυρώνουνε το χώμα

χρωστάμε μόνον
το φως του κόσμου

πένθος

πενθώ

για κείνους που πεθαίνουν σε τέσσερις τοίχους
για κείνους που ξεχάσανε
κι εκείνους που συμβιβαστήκαν

πενθώ

για τα παιδιά που εξαργυρώνουν το ρούχο της νιότης
για τους βασανιστές και τους ηγεμόνες
όσους καταδιώκουν τη δική τους ελπίδα

πενθώ

για τις γυναίκες που δίνουν μόνον ηδονή
μέσα στη νύχτα που μακραίνει
χωρίς να θαμποφέγγει χάρωμα

πενθώ ακόμα

για την ανώφελη θυσία των επιγόνων της φωτιάς
για τις θλιμμένες μέρες των δειλών
το θανάσιμο τίμημα της ήρεμης ζωής

βαρκελώνη, οχτώβρης 1936

από το βιβλίο του τζ, όργουελ

κοίταγμα καταπρόσωπα
σύντροφε
εσύ
ύστερα σαλούδ
πλήθη λαού στους δρόμους
μέρα και νύχτα
τραγούδια επαναστατικά
ως και τα κασελάκια βαμμένα κόκκινα και μαύρα
όλα παράξενα
όλα συγκινητικά
όμως το πιο παράδοξο
η όψη του πλήθους

καλά το είπε ο ντουρρούτι
ένας καινούργιος κόσμος στις καρδιές μας

η μουσική των ονομάτων

φεντερίκα μοντσένι
ελ καμπεσίνο
μιγκέλ ντε ουναμούνο
κι ύστερα
τζων κόρνφόρντ
άγγλος φοιτητής πρώτος στο μέτωπο
πιέρ - εργάτης
τζιάκομο - αγρότης
αλέξανδρος - ποιητής
άγνωστος ή ανώνυμος
σκοτώθηκε
σκοτώθηκε
σκοτώθηκε εικοσιδύο χρονώ

διαβάζω φράσεις σα διάττοντες
οι διεθνείς ταξιαρχίες στη μάχη
από πενήντα χώρες τρέξανε
αλληλεγγύη των λαών

τόση ζωή μέσα στα μνήματα
τόση φωτιά πάνω στα μάρμαρα
τόση δίψα
τόσο μεγάλο το κοιμητήριο της ισπανίας

πως .....

μ' ένα βιβλίο, έλεγαν,
μ' ένα βιβλίο κι ένα πιστόλι
θα καταχτήσουμε τον κόσμο

τα χρόνια πέρασαν στις φυλακές
άλλοι στην εξορία
άλλοι στο χώμα πέντε πιθαμές
σκοπεύει τώρα την ελευθερία το πιστόλι
και το βιβλίο
εικόνα πια αποκοιμίζει τον λαό
όχι πως η αξία τους δεν παραμένει

μ' ένα όραμα, σύντροφοι
στην εποχή μας, ναι
ας μην παραγνωρίζουμε την δύναμη αυτής της λέξης

αναφορά

επιτέλους κάποιος
κάποιος να μιλήσει πρέπει

φρανθίσκο ασκάσο
θιπριάνο μέρα
χουάν γκαρθία ολιβέρ
με τα ονόματα ετούτα της φωτιάς
με τις ψυχές αυτές του μαρτυρίου
ένα πλατύ αυλάκι
χαράξτε σύντροφοι στη μνήμη
άφήνοντας μνημεία
εορτασμούς και παρελάσεις
σε κείνους που τα κράτη ορίζουν
μή λησμονείτε
την παρισινή κομμούνα
και του σικάγου την εργατική πρωτομαγιά
τον άλμπερτ πάρσονς
και τους άλλους τρεις αναρχικούς
μή λησμονείτε ακόμα
τους ταπεινούς και τους ανώνυμους
που πέσανε στη νέα γη και τη ρωσία
που πέσανε στη γη της ισπανίας

μή λησμονείτε σύντροφοι

στον άγνωστο σύντροφο

σύντροφε
μάθε μου ξανά να περπατώ στον ήλιο
της γης τ' απλά και ταπεινά να χαίρομαι
αδερφέ μου
κι ακόμα
να μην φοβάμαι τίποτα
μάθε μου την αγάπη
πράξη μου καθημερινή
που τη ψυχή μου εξουσιάζει
στον ουρανό να βλέπω
δικέ μου μάθε μου ξανά
δυό λίμνες κάτασπρες
κι αν κουραστώ
στήσε μπροστά μου σημαίες αναρχικές
ακόμα μια φορά για να μεθύσω
τον κόσμο που έρχεται
ακόμα μια φορά να ψάλλω
σύντροφέ μου

επιστροφή στους κήπους του παραδείσου

το φύλλο της οξυάς
έχει μια μοναδική αγνότητα
καθώς καθρεφτίζει
χωρίς περιστροφές
μια ζωή ταγμένη προς τα πάνω
οι φλέβες που δέχτηκαν τη βροχή και τον ήλιο
διαγράφουν μια πορεία ξεκάθαρη
κι ένα θάνατο όρθιο

έλα λοιπόν
μαζί να οδοιπορήσουμε
έλα να βρούμε την υφή των δέντρων
να μάθουμε το νόημα του μύθου
και μή διστάσεις
θάνατος είναι ο διαταγμός

προφέροντας τη λέξη ελευθερία
ν' αποκρυπτογραφήσουμε τα μυστικά του κήπου

ερωτικό

ονειροστρόβιλοι
υπόκωφα μουγκρίζουν
στων κοριτσιών τις αδηφάγες κόγχες
πάρε με σίφουνα
και καταπόντισέ με
να σπάσει του κορμιού μου το κατάρτι
παχύρευστο μόριο
ηδονικά να πλανηθώ στην άβυσσο της τίγρης
στα σπλάχνα μου να κρύβω
δημιουργία και θάνατο
συνείδηση και γνώση και κενό
στην αιώνια να βυθίζομαι καταπαχτή
και πάλι ν' αναδύομαι στο φώς
ανάμεσα στο γίγνεσθαι και στην απώλεια
να ταλαντεύομαι

τα σκέλια σου ορίζουνε το χάος
στην κορυφή και γούβα τους
ξέπλεκα μαλλιά οι νεφελοειδείς και οι γαλαξίες

γράφω την τροχιά μου
τις μυστικές θύρες σου παραβιάζοντας
άπειρο
τ' απόκρυφά σου καταχτώντας και χάνοντας
να κερδίσω το φως
και πάλι να γυρίσω στο σκοτάδι
ποτέ μην αρχίζοντας
ποτέ μη τελειώνοντας
πάνω στην ασφαλτο και το μπετόν
ανασαίνοντας καυσαέρια
πίνοντας μαζούτ
με την ακλόνητη βεβαιότητα μιας πικροδάφνης
γεννιέται ταξίδι
η αγάπη μου

τα μάτια της ήλιοι πυραχτωμένοι
το μέτωπό της
ουρανός πεντακάθαρος νύχτας καλοκαιριού
βαθύ γαλάζιο που φωτίζεται
από μυριάδες άστρα συλλογισμών
όπου χαράζουν την τροχιά τους φωσφορίζοντας

διάπτοντες
τα χέρια της χάδι αιωνιότητας
η ύπαρξη
η μετατροπή
η αναγέννηση

γέννηση

αδυνατώ να ψηλαφίσω τη φωνή σου
η όψη σου μου διαφεύγει
καθώς μες στους καπνούς σε διακρίνω

καιρός να γυμνώσω τα πόδια
ν' αφήσω το χώμα να εισβάλλει
να μάθω έτσι να βαδίζω
το στιγμιαίο βλέμμα
την γλώσσα των ακροδαχτύλων
έστω και την σιγή

μήν παραβλέψω ωστόσο τα μεγάφωνα
φόνος ολόγυρα μουγκρίζουν
αργά
απαλά
σχεδόν αδιόρατα

το ποτάμι

πορτοκαλιές όχθες
κιτρινισμένα φύλλα π' αγγίζουν το νερό

αυτό το ποτάμι
που φιδосέρνεται στον κάμφο
είναι η ζωή μου

ήρεμο κι αργό
ένα βουβό πάθος
πυρετός για τη θάλασσα
μια λαχτάρα για τα ψηλώματα που άφησε για πάντα

ταξίδι

πως θα διασχίσω το άπειρο
για τ' όραμα του πυρετού μου
χωρίς τις άκρες των δαχτύλων σου
γυμνός απ' το χαμόγελό σου
χωρίς ελπίδα να σε βρώ ξανά
στην από κει μεριά του γαλαξία

μεγαλούπολη

στις ίνες της ατμόσφαιρας
χάθηκε το ξενόφερτο τραγούδι σας
κρεμάστηκε
ύστερα γλύστησε
έσκασε δυνατά στην ασφαλτο
παλάμη μ' ακαθόριστο αριθμό δαχτύλων
πάλεψε να γραπώσει μόρια οξυγόνου
ξεράθηκε ασπαίροντας
υγραίνοντας τις ρόδες

διαφήμιση

σε περιοδικά κι εφημερίδες
στις αφίσες του τοίχου
σε τετράγωνες οθόνες
μόνιμο το χαμόγελό σου
καθώς εξαργυρώνεις τη σαγήνη σου
προαιώνιο θηλυκό
ηγερία της κατανάλωσης
εφιάλτη της γενιάς σου
ανίδεο και συ εμπόρευμα

αντιπαροχή

ακούγονται κραυγές πνιγμένες
απλώνονται παραμορφωμένες μουσικές
βρυχηθμοί από μηχανικά τέρατα

ορθώνονται μετάλλινες αντένες
έντομα χωρίς προσανατολισμό
εκλιπαρούν το πρόσωπό τους

οι κάτοικοι αυτής της πόλης
αγόρασαν και πούλησαν
εμπορευτήκανε

στο τέλος δώσανε τη λίγη τους ψυχή
για ένα ιδιόκτητο τάφο από μπετόν

προσευχή δυτικόφρονος

και δώσε μου σήμερα
ροπαλοφόρε μου αφέντη
την ευτυχία του ζεστού περιστρόφου
μιας κόκα κόλα τη δροσιά
ν' αλλάζω αυτοκίνητο κάθε έξι μήνες
να αποκτήσω ψυγείο κελβινέϊτορ
αυτόματο σκουπιδοφάγο
την προστασία της σαβάκ, της ντίνα, της εσά
να γίνω πάνω απ' όλα
υπάλληλος μιας πολυεθνικής σου
προοδευτικής και κερδοφόρας
άλλο δεν θέλω

εγώ
θα δώσω βάσεις και διευκολύνσεις
θα είμαι εχθρός για τους εχθρούς σου
θ' ανακατεύω λέξεις ξενικές στην ομιλία μου
θα τραγουδήσω τα τραγούδια σου

θα γίνω μια ακόρεστη αγορά
θα ζήσω με την αγωνία του χρήματος
θα βλέπω τη μοναδική διάσταση στα πράγματα

παράκληση και προσφορά μου

«σαβάκ» = SAVAK (Σαζμανέ Αμνιγιάτ Βα Ετελαατε Κεσβάρ): μυστική υπηρεσία του Ιράν που ιδρύθηκε το 1957 με τη βοήθεια της CIA ως Οργάνωση Κρατικής Ασφάλειας και Πληροφοριών με στόχο την εξουδετέρωση (έως εξολόθρευση) των πολιτικών αντιπάλων του τότε Σάχη της Περσίας.

«ντίνα» = DINA: η πολιτική αστυνομία της αιμοσταγούς χούντας (1973-1990) του Πινοσέτ που το 1973 με την υποστήριξη των ΗΠΑ ανέτρεψε με στρατιωτικό πραξικόπημα τον εκλεγμένο πρόεδρο της Χιλής, Σαλβαντόρ Αλιέντε, ο οποίος ένα μήνα νωρίτερα τον είχε διορίσει αρχηγό στρατού.

μια περίπτωση

ο παιδικός μου φίλος
είχε κοινή καρδιά ρομαντική
ένα ψυχρό σταλινικό μυαλό
μια φλογερή ψυχή αναρχική
σαράντα χρόνια στο καμίνι της ασφάλτου

άντε να πορευτεί μετά
και νάχει η πράξη του συνέπεια

ένας κοινός άνθρωπος

φόρεσε τη γραβάτα
το λευκό του πουκάμισο
τα γυαλισμένα του παπούτσια
το πρόσωπο που αρμόζει στην περίπτωση
και λύγισε τη μέση

κάθε άνθρωπος το έχει κάνει αυτό
κάθε άνθρωπος έχει ξεχάσει
μόνιμα το ξεχνάει
να ψάξει μέσα του
φοβάται μην ανακαλύψει
ένα μικρό αναρχικό να κρύβεται και να του γνέφει

και τι θα γίνει τότε
η ακριβέστατα ρυθμισμένη του ζωή

οι άλλοι

δεν σας περιφρονούμε σύντροφοι
το αίμα σας πολύτιμο
όσο και το δικό μας
μόνο που εμείς
να τιθασέψουμε τη φλόγα δεν μπορούμε

νέοι καταναλωτές

τη νιότη επενδύστε σε οράματα
φιμώνοντας
των ακινήτων και των μετοχών
τις θελκτικές σειρήνες

μέσα στην αγωνία σας
ακοίμητοι σταθείτε
σταθείτε ολόρθοι

μάταια μὴν ψάχνετε τους χάρτες
το γεωγραφικό σας μήκος και το πλάτος
θα καθορίσει σίγουρα
η δίκαιη και λεύτερη ψυχή σας

ο μέγας κίνδυνος

εδώ ενεδρεύει ο μέγας κίνδυνος
πίσω από περίτεχνα μωσαϊκά
σε φώτα εκτυφλωτικά και χρώματα
κάτω από εξαίσιες τοιχογραφίες
μέσα σε πανδαισία αρωμάτων
στην κακότυχη αυλή των εμπόρων

εδώ ενεδρεύει ο μέγας κίνδυνος
όχι ασφαλώς γιατί οι φρουροί
δεν πράττουν το καθήκον τους στο ακέραιο
απρόσβλητα είναι τα τείχη
οι πύλες μέρα νύχτα κλειστές
τέλεια ρυθμισμένοι οι μηχανισμοί

εδώ ενεδρεύει ο μέγας κίνδυνος
στις σπίθες από την πυρά των βιβλίων
που κάψαν οι υποτακτικοί
όταν τους είπαν
πως αναρχία σημαίνει χάος κι έγκλημα
καταστροφή των ιερών και των οσίων

στην κακότυχη αυλή των εμπόρων
ενεδρεύει ο μέγας κίνδυνος
ο μέγας κίνδυνος των οραμάτων

σημαία

τοίχοι γυμνοί
τοίχοι απρόσιτοι και γκρίζοι
και τότε που στηθήκανε μπροστά τα παλικάρια
τοίχοι ανελήτοι
εξαγνισμένοι μοναχά
γιατί δεχτήκανε μια λέξη κόκκινη
νύχτα γραμμένη
με το πινέλο της φωτιάς
μέρα σβησμένη
με της απελπισίας τη φωνή
ωστόσο απόρθητη
μόνη κληρονομιά
μοναδική υπόσχεση
μια λέξη οριστική
ελευθερία

μάης 1968

ανώφελο

ανώφελο πια να ψαύετε νευρικά
τα κλείστρα των πολυβόλων
ανώφελο να σημάνετε τις σειρήνες

σαν δείτε τους ίσκιους

πάνω στα κράσπεδα να βαραίνουν

σαν πλημμυρίσει τους δρόμους

το ακατάσχετο κύμα

σαν η πλατεία στενάξει

από την μεγάλη βουή του πλήθους

χαμένη εδώ και τριάντα χρόνια

όταν μια κόκκινη σημαία

δώσει νόημα στους χυμούς της άνοιξης

μην αμφιβάλλετε πως είναι η ώρα

σαν δείτε τα ίχνη του ερχομού

παραδοθείτε πια

απολογισμός

η σκιά του πεύκου
μισή στο νερό μισή στο βράχο
θυμίζει τα μάταια χρόνια
που πέρασαν χωρίς αποτυπώματα
αντίπερα μα κοντινά
αποκομίζοντας τη νιότη μας
με δέος τώρα κρατάμε ότι απομένει
    εκείνη τη μοναδική στιγμή
    με τρομερό φτερούγισμα κατά τον ήλιο
    όταν σηκώθηκαν τα χελιδόνια της φωτιάς
τούτη η στιγμή
είναι η μόνη μας δικαίωση
η ύπαρξη
μα πιότερο η αναμονή της
την όρασή μας σφράγισε οριστικά

εγώ

μη με κοιτάτε έτσι χλωμό
καλοντυμένο
με τρόπους άνετους και με κινήσεις
από το σπίτι στο γραφείο
απ' το γραφείο στο σπίτι
σε μάταιο κύκλο ερμητικά κλεισμένο

μη με κοιτάτε έτσι δειλό
με το σημάδι του γραφιά στο δάχτυλο
με τον μισθό στην πρώτη και στις δεκαπέντε
ανίδεο
ή με τη γνώση υποταγμένη

μή με κοιτάτε έτσι απόμακρο
χαμένο
μέσα στις γνωριμίες και τα τηλέφωνα

εγώ
κρύβω στα μάτια μου οράματα που οδηγούν
σε τόπους και καιρούς που θάρθουν

εγώ
μπορώ με μια φωνή
να πλημμυρίσω τις πλατείες
τους δρόμους με σημαίες και λάβαρα
με μια βουή ασυγκράτητη που καταλύει τα πάντα

η φαντασία μου εξουσιάζει τη ζωή σας

μαγεμένη ψυχή

σ' αγάπησα
σε σκονισμένες γειτονιές και εργοστάσια
στην άχρωμη επιφάνεια του μπετόν

πίσω από οδοφράγματα σ' αγάπησα
σε συγκεντρώσεις απεργών
σε διαδηλώσεις φοιτητών
στους διαδρόμους των δικαστηρίων

σε μυστικές συνεδριάσεις της νύχτας
είναι γραμμένο τ' όνομά σου
στις προκηρύξεις που μοιράσαμε
στις κόκκινες αφίσες που κολλήσαμε
και στα αρχεία των τμημάτων ασφαλείας

σ' αγάπησα, σύντροφέ μου,
η μαγεμένη σου ψυχή είναι δική μου
η αγωνία μου σου ανήκει

επενδύσεις

χρόνια ολόκληρα δουλειάς
χρόνια μεγάλης προσμονής
είκοσι χρόνια

σε μια μακρινή γειτονιά
ένα σπίτι
τοίχοι γεμάτοι βιβλία
πάτωμα γεμάτο παιχνίδια
μπαλκόνια γεμάτα λουλούδια
παράθυρα γεμάτα φως

ένα σπίτι
πλημμυρισμένο παιδιά
απ' το ορφανοτροφείο και το άσυλο
μελαγχολικά μάτια
που αύριο θα γελάσουν
τα παιδιά μας

είμαστε πλούσιοι τώρα
είναι δικό μας
το μέλλον του κόσμου

η επανάσταση

η επανάσταση
θα καταργήσει την ιδιοκτησία
το κέρδος
κάθε μορφής εξουσία
την αλλοτρίωση του ανθρώπου
τους κίναιδους που γράφουν στίχους
προ πάντων τους τελευταίους

απελπισμένα θα χτυπήσουν τα φτερά τους
και, κρά - κρά, θα χαθούν προς τη δύση

και τότε θα ξαναπούμε πως
η επανάσταση δεν έχει αρχή και τέλος
γεννιέται και πεθαίνει κάθε στιγμή
η επανάσταση κυνηγάει τη χίμαιρα
είναι ένα ποίημα με όπλο
μια μήτρα γεμάτη σπέρμα
ένας έρωτας της αρμονίας τού γίγνεσθαι
κι ακόμα είναι
ψωμί για τα παιδιά του κόσμου

η επανάσταση αγναντεύει το άπειρο

απλά λόγια

αυτά που λέμε σήμερα
είναι πράγματα απλά
πράγματα που καταλαβαίνει
ο υπάλληλος κι ο φοιτητής
ίσως καλύτερα ο εργάτης

αυτά που λέμε σήμερα
είναι πράγματα απλά
που αύριο θα είναι αυτονόητα
σαν το ψωμί στο τραπέζι της κουζίνας
μια καλημέρα
ένα τσιγάρο
μια ματιά
ένα σφίξιμο χεριού
μια λέξη

Το βιβλίο αυτό κυκλοφορεί έξω από κάθε εμπορικό κύκλωμα και δεν υπόκειται στην κρίση κανενός κρατικού φορέα, λογοτεχνικού σωματείου ή επιτροπής

Δωρεάν διάθεση σε κάθε ενδιαφερόμενο:
Τόλης Νικηφόρου, Ζεύξιδος 3, Θεσσαλονίκη

σχέδιο εξωφύλλου Γιάννη Φαφούτη

